

den egentlige Dommermyndighed; man taler altid om Dyrigheden, og man seer altid i Dyrigheden Forvalteren og Dommeren, derfor kan man ikke begribe den Stilling, hvori han efter dette Forslag skal komme. Men er det vor Skyld, at Sagerne have stillet sig saaledes? Det er ikke vor Skyld; og hvorfor ere vi komne med dette Forslag? For ikke at have den mindste Deelagtighed i Skylden for, at det er saaledes, for at gjøre os saa frie som muligt for den Skyld. Jeg kaster paa ingen Maade nogen Bebreidelse paa Regjeringsringen, fordi den gaaer langsomt der, hvor den ikke kan haste, det vil sige der, hvor den ikke har Midlerne til at haste; men jeg bebreider den idelig, at den gaaer langsomt der, hvor det forekommer mig, at dens Stræben egentlig gaaer ud paa at vinde Tid, for at komme bort fra det, som virkelig skulde indføres. Jeg vil i denne Henseende være fuldkommen aabenhjertig. Naar den ærede Minister har udfordret os til at bringe et Forslag herind, for at høre vor Mening, istedet for at bringe sit eget Forslag herind, udsættende sig for, at det maastee ikke denne gang lykkes, og at han maastee paa et senere Stadium maatte tage det tilbage, og han saa idag kommer og gjør saamange Indsigelser imod det, saa anseer jeg det som et Middel til at vinde Tid, ikke fordi Tiden behøves for at gjøre Arbeide, men fordi der behøves Tid for at flytte sig bort fra Grindringen (Hør!). Der har været gjort en anden Indvending mod dette Forslag, som var noget mere speciel; jeg skal komme til at omtale det, just fordi der maastee deraf vil fremgaae noget mere Almindeligt. Man har sagt, og jeg troer, at det var den ærede Minister, som sagde det: „det er jo mere indskrænkende end det nuværende, thi her er ikke givet nogen Appel til den hele Menighed“ — jeg troer, at jeg forstaaer det rigtigt saaledes (Jo!); men, spørger jeg, har da nogenstunde den ærede Minister tænkt paa en Appel til hele Menigheden i Kjøbenhavn, har han nogenstunde tænkt paa at kalde den hele kjøbenhavnske Commune sammen? (I den rigsmintstere: Jeg skal svare!). Dersom den ærede Minister skulde have tænkt sig det, vil jeg raade Finantsudvalget at være paa sin Post; thi saa vil der

komme en Fordring til Bygningsskudgifter, som vil blive overordentlig stor i et Klima som vort, hvor man ikke kan udsætte Folk for Regn og Slud (Stærk Hysen!) — Jeg forstod ikke denne Misshagsyttring og jeg veed ikke, om den kom fra Forsamlingen eller fra Folk udenfor Forsamlingen?

Formanden: Den kom fra Medlemmer af Forsamlingen, den kan ikke komme fra Andre.

Sjæberning: Det er mig kjært at høre. (Latter). Hvad den kjøbenhavnske Commune angaaer, har man klaget over dens Deling; jeg for min Part kan ikke negte, at der ogsaa er Meget ved den Deling, som jeg har noget imod, men der er ved Siden deraf Meget, som forekommer mig at være nødvendigt. Det Hele kommer jo kun an paa, hvad man overgiver til de enkelte Communer, og hvad man henvælger under den samlede Landskreds. Det maa vel lægges Mærke til, at Landskredsen faaer en egen særskilt Betydning efter de forskjellige Siedligheder, hvor den bliver til; der er jo ikke sagt, at Landskredsen nødvendigvis skulde udvikle sig paa den eller den Maade, det er for en stor Deel overladt til Landskredsen selv at udvikle sig saaledes, som den finder det passende; der er netop ikke sagt, og det er Fortjenesten ved dette Udkaft: imellem de mindre og de større Communer skal der være den og den skarpe Begrændsning, og det er fordi man har forudsat, at de i hver enkelt Stedlighed vilde finde den reelle Begrændsning. Dersom man nu i Kjøbenhavns Commune finder, at en væsentlig Deel af det, som for Diebliffet er samlet i een fælles Commune, maa være Landskredsens Sag, og at kun visse andre underordnede Dele maa komme til at høre til de underordnede Communer, saa er det jo en Sag, hvorom Kjøbenhavn maa blive enig med sig selv, det er kun Kjøbenhavns egen Afgjørelse underkastet. Det er netop det, som er det Characteristiske ved dette Forslag, at man har gjort Forsøg paa, at lade Communerne komme til at bestemme saameget som muligt, hvori deres eget Lary bestaaer, uden ved disse Bestemmelser at kunne komme til at bestemme Noget, som var Staten imod; thi der, hvor de kunne tage en Bestemmelse, som var Staten